

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In Qvibus Singlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Præfatio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38601

ne ab eis perpetrata deprehendi, aut investigati queant fecerit, quique dictos Apostatas aut Hæreticos scienter occulaverit, defenderit, aut eis opem, consilium, auxilium, vel favorem quomodolibet præstiterit.

Si libros hæreticos, vel Thalmudicos, aut alios Judaicos quomodolibet damnatos, aut aliâs prohibitos tenuerit, custodierit, vel divulgaverit, vel in quâcunque loca tulerit, aut ad eam rem operam suam accommodaverit.

Si Christianos deserit, redemptionis que hostiam salutarem in ara crucis immolatam Christum Dominum ludibrio & despectui habens: quandocunque, maxime vero in sacro Parasceves die agnum sive ovem, aut quid aliud cruci affixerit, aut appenderit, in eamque conspuerit, sive quid aliud contra ipsam fecerit.

Si nutrices Christianas, contra sacrorum Ca-

nonum statuta, diverforumque Rom. Pontificum Prædecessorum nostrorum sanctiones, adhuc retinuerit, aut eas retinens die qua Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum sumplerit, lac uno, vel pluribus diebus in latrinas, cloacas, vel alia loca effundere coegerit.

Et subjungitur: In quibus casibus universis & singulis omnes inquisitores, omnium regnorum, civitatum, provinciarum, dominiorum, & locorum universi orbis Christiani contra Jædos & infideles quoscunque diligenter inquirent, & procedant: & quos culpabiles deprehenderint, in eos pro culpæ modo, & pro criminum numero, multiplicatione, aut consuetudine delinquendi, flagella, remigia, etiam perpetua, rerum quoque publicationes, exilis & alia atrociora decernant.

Hactenus Constitutio.

LIBER DECIMUS, DE CONVERSIONE SARACENORUM PROCURANDA.

P R Æ F A T I O.

AGARENÏ, quos vulgo Saracenos appellamus, adeo, & numero, & vitæ turpitudine creverunt, ut & divinis & politicis rationibus Christianorum Principum, & Virorum Apostolicorum animos, ad eorum conversionem strenuè procurandam, permovere debeant.

Primo, quia instare videntur tempora, imò & præ foribus esse, qua per varia mulcorum Patrum vaticinia, & astrologorum Prognostica de Saracenorum secta, ac præcipuè Turcarum imperio citò finiendò prædicta sunt; ac in primis

Sanctus Methodius Martyr à D. Hieronymo laudatus, loquens de fine sæculi, ait; *Surget autem Christianorum gens, & præliabitur cum eis, (scilicet Saracenis) & occidet eos gladio, & captivas ducet mulieres eorum, & interficiet infantes eorum, & descendet filij Imaelis in gladium, & tribulationem, & afflictionem, & reddet illis Dominus mala, quæ ipsi fecerant, & irruet super eos militia, septies tantum, quantum in aliis gesserunt, & occidet illos Dominus in manu Christianorum, & erit Regnum Christianorum exaltatum super omnia Regna, celeberrimæ sunt etiam aliæ de ruina hujus sectæ, hæc ætate futura prædictiones; id enim jam multis retrò sæculis prænunciaverunt noster sanctus Cyrillus Doctor Græcus, ac Prophetiæ dono illustris, Joachimus Abbas, ac plures alij, de quibus Melchior Sotherus lib. 1. de bello Pannonico ita scripsit: Taceo interim ac lu- *Melchior Sotherus.*
bens prætereo, Methodij, Cyrilli, Brigittæ, Joachimi, Alfonsredi & Torquati, atque aliorum multa, non è Druidum quercubus, aut cortina Cynthij elicta responsa, sed pÿs mentibus, Spiritus instinctu, calitis enunciata oracula, quæ omnia tanquam ore uno prolata, Principibus Christianis debere orbis Imperium profitentur. Imo prophetiæ hujus apud Æthiopes meminerunt Franciscus Alvaresius, Lusitanus, & Thevetus, ambo ævi nostri Historici: apud quos constans est, ab antiquis Patribus traditio, Turciam totam, & loca sancta sub jugo Principis alicujus Septentrionalis ventura, Vnde noster Joan. Baptistâ Mantuanus, illustris Poeta, ita scripsit:*

*presagia vatum**Attestantur,opes Asia, Babylonica regna**Ad Christi reditura jugum.*

Pleni sunt equidem sacri libri nostræ gentis, plena Turcarum ac Saraceno-
rum volumina, plena vulgi ora, prædictionibus, minis, signis, tama ruinæ vasti illius
Imperij, ac turpissimæ sectæ. Scimus Turcas sæpè de his cogitare, legere, loqui, ti-
mere, ac conari contra divinum consilium ad suæ amplificationem sectæ, nostræ
verò ruinam: nos vero quod dolendum maximè est, nihil de his cogitamus, neque
Principes Christiani sequuntur ducentem ad bella Deum, & velut vocantem ad
arma tam iusta, tam sancta, neque Ecclesiastici Ministrique Evangelij viam præ-
parant, ut faciliùs res ipsa peragatur.

Secundo, Est deinde Saracenorū ad fidem conversio non valde difficilis, co-
lunt enim unum Deum turpi vitæ genere: qua in re duo planè contraria concili-
ari nituntur. Cultus quippe unius Dei, si ex genere spectetur honestissimus est,
& rationes planè efficaces producit ad vitæ turpitudinem redarguendam. Ex quo
efficitur, Evangelij Ministros eo, quod honestum est, allectos, & armatos facile pos-
se multos à Mahometica secta deducere; multos, inquam, ex ijs, qui inter gentem il-
lam incultam ingenio pollent: quod certè lucrum pretiosissimum foret.

Tertio, Qui valent ingenio apud Mahometanos, philosophicis saltem rationibus
adducti, per se ipsos, vitæ turpitudinem deprehendunt, facileque perspiciunt (suam
sectam impuram esse, neque cum purissimæ naturæ divinæ cultu posse subsistere;
aut certè, si non usque adeo perspicuè id cognoscunt, suspectam tamen Religio-
nem suam habent; quod viam facit viris Apostolicis, ad illorum conversionem fi-
dentius tentandam, & urgendam.

Quarto, Mahometani non usque adeo protervè Christi veritatem audiunt ac
Sectarij alij, cum à Mahometo ipso de Christi excellentia testimoniū illud re-
perhibitum sit: præterquam quod cum ipsi existiment, unumquemque in Religio-
ne quam profiteretur, salvum fieri posse, per hoc ipsum (quamvis enormiter errent)
aptiores fiunt ad prædicationem Christi leniter sine repugnantia audiendam. Ex
quo Christianorum animi inflammari deberent, ad veritatem divinam eis nuntian-
dam, quæ semel excepta per aurem (sperandum est) animos impios expiar-
et.

Quinto, Accedit Alcorani deformitas, quæ profectò tanta est, ut ad examen re-
vocata, & cum lege Christi comparata, Mahometanos vehementer commove-
re possit. Neque obstat eorum feritas, qui non disputationibus, ac rationum pon-
dere, sed ferro sectam suam tueri docent: Nam certò constat, eorum plurimos ex-
ternas leges patienter audire, quin etiam curiosè scrutari: per quod janua panditur
Evangelio.

Sexto, Multis constat argumentis, plures Mahometanos Principes, ipsumque in-
primis Persarum Regem signa benevolentis minimè obscura Christianis Princi-
pibus ostendisse. Ex quo certè liquet, patere viam, qua viri Apostolici se
in animos illorum insinuare, & velut ex obliquo spargere fidei semina vale-
ant.

Septimo, Ipsi Mahometani Christianorum segnitiam redarguunt, qui erroris sui
zelo ad gentiles convertendos, hoc est, in suam sectam perducendos, missiones in-
stituunt; ut ex Orientalis Indis liquet historijs. Quomodo ergo ferunt Ecclesiæ
Principes, ut diligentiores sint ijs ad mendacia promulganda, quam JESV Christi
Ministri ad veritatem divinam persuadendam? Profectò Mahometi ministri à Chri-
sti Ministris converti deberent, & anteverti.

Octavo, Mahometani, ut nimis vulgatum est, adeo excrescunt numero, & vires
acquirunt; ut ruinam Christianorum Principum regnis minentur. Nam, ut nume-
rosissimam sobolem in Asia, Africaque vagantem præteream, compertum est
Catholicum Hispaniæ Regnum, in summo discrimine vitæ, fideique versari, ob
reliquias Arabum, qui olim Provinciam illam occuparunt. Et mirum est sanè, quo
modo ætate hac conjuratione facta, non rebellaverint, & fidem Catholicam, una
cum Christianis hominibus non extinxerint. Serpit verò grande malum hoc, au-
geturque numerus, & robur: timendumque est Europæ toti, si illi Mahometi cul-
tores Principatum obtineant. Quocirca enervanda esset eorum vis, non tantum
gladio, sed & Dei verbo, ut periculo propulsato, fides Catholica fortius invalisce-
ret;

ret: præsertim cum hodie Mahometi cultores summa injuria obtinent ac fædant terram sanctam, quæ ad Ecclesiæ regnum summo jure pertinent. Qua de causa notissimis patet historijs, pijsissimos Principes de regione illa recuperanda, serio cogitasse, maximisque laboribus & sumptibus in eum scopum justis exercitijs mare trajecisse. Neque sanè à tam glorioso conatu desistendum esset, quoad terra Christi, sanguine perfusa, ad Christi regnum, ac tot Christianorum millia, tam diu Turcico dominatu vexata, in pristinam libertatem redirent. Jam vero si arma terrea ægrè moventur, æquum omnino est, arma spiritualia idoneorum Ministrorum impigrè moveri.

Octo hæ rationes à Principibus Ecclesiæ expendi deberent: ut ex Ministris, qui fortassis in urbibus Christianis ignavia torpent, aliquos desiderio divinæ gloriæ excitatos, ad conversionem Agarenorum destinarent.

De præcipuis erroribus Mahometicæ doctrinæ.

CVM Mahometus edoctus fuerit ab Arianis, Nestorianis, Judæis, & Paganis, existis fontibus varios sædos, perniciososque hausit errores. I. Cum Sabellio negat Trinitatem. II. Cum Ario, & Eunomio Christum creaturam esse contendit, eumque Deum dicere ridiculum putat. III. Cum Carpocrate asseverat Christum Non Deum quidem esse, sed Sanctum Prophetam. IV. Cum Cerdone asserit fore impossibile, ut Deus filium habeat, quod nimirum uxore careat, citra quam filium gignere non poterat. V. Cum Manichæis, Christum negat mortuum, vel crucifixum fuisse, sed alium sibi similem. VI. Cum Donatistis negat cuncta Ecclesiæ mysteria, quæ à Christi passione suam vim & efficaciam obtinent. VII. cum Origenistis dicit Dæmones esse sub mundi finem salvandos. VIII. Cum Anthropomorphitis, qui Deum corporalem asserunt, communicat. IX. Cum Cerintho extremam felicitatem, vel summum bonum statuit in corporeis voluptatibus. X. Cum Ebionitis circumcisionem admittit. XI. negat Christum judicaturum in die Judicij. XII. asserit quod Judæi corruperint legem & Prophetas, & Christiani etiam, ita quod nihil remanserit de veritate legis, & Prophetarum, & Evangelij, nisi quantum in Alcorano continetur. XIII. Quod Deus sit causa omnium peccatorum. XIV. Quod omnia ista mundana fornicata sint. XV. Improperat Christianis adorationem Imaginum. XVI. Imponit Christianis quod suos Sacerdotes adorent. XVII. Quod quilibet rectè vivens in sua secta salvari possit. XVIII. Sui oblitus, quod nullus salvabitur, nisi in secta Saracenorum. XIX. Quod Angeli sint corporales, de flamma ignis facti, seu geniti. XX. Quod Angeli sint occidendi: & tandem in die Judicij resurgere habent cum alijs. XXI. Quod Angeli beati peccent. XXII. Quod Deus præceperit Angelis, ut adorarent primum hominem. XXIII. Quod Angeli ignorabant naturas, sive vocabula rerum, quæ Adam rebus imposuit. XXIV. Quod anima Adæ sit de portione animæ Dei. XXV. Quod omnes homines ex una anima sint producti. XXVI. dicit cælum productum ex fumo, qui surgit ex vapore maris. XXVII. Quod sol, & Luna fuerint facti æqualis luminis & virtutis, sed ala Gabrielis Lunam tangens obsecravit illam. XXVIII. Quod licitum sit habere plures uxores. XXIX. Quod licitum sit repudiare uxorem. XXX. Concedit tanquam licitum adulterium, & fornicationem. XXXI. Concedit tanquam licitum, peccatum contra naturam. XXXII. Ait, quod post resurrectionem erit usus ciborum, & venerorum. XXXIII. Cum Titianis prohibet vini usum. XXXIV. Quod omnia creata invocant, & adorant Deum. XXXV. Quod B. Virgo suscepta salutatione Angelica, & concepto filio fugit in longinquum locum, ubi erant palmæ, & ibi peperit. XXXVI. Quod B. Virgo cum portaret in brachijs filium, increpabatur à vicinis de peccato adulterij. XXXVII. Quod Prophetæ & Apostoli fuerunt Saraceni. XXXVIII. Imponit Deo multa falsâ & mendacia. Sunt alia per multa ejus instituta, non solum non honesta, nec rationi consona, sed maxime obscœna, absurda, & ridicula, & pecudum potius quam hominum, ut quicumque dixerit, legem Mahometanorum esse legem porcorum, mihi quidem scitè admodum, non solum verè dixisse videatur.

Auctores, qui scripserunt contra Alcoranum.

Istius porro sectæ Mahometis falsitatem, & absurditatem multi Christiani auctores scriptis demonstrarunt atque confutarunt: Dionysius Carthusianus tres contra Saracenos libros scripsit. Richardus ordinis Prædicatorum edidit librum, qui inscribitur, *Confutatio legis Mahometicæ*: Pius Papa hujus nominis Secundus *Epistolam* ea de re scripsit, ad Mahometem Turcarum imperatorem: Bartholomæus etiam Vngarus, & Joannes de Turrecremata, & Guilielmus Postellus in libris, quos edidit de origine Tartarorum, Persarum, Arabum, & Turcarum. Præterea Gabriel Bariletanus, ordinis Prædicatorum scripsit, Mahometum in sua lege permittere, quod a suis & porcis magis convenit, quam humana ratione utentibus: quod etiam vir inter Mahometanos medicinæ scientiæ clarissimus Avicenna nono suæ Metaphysicæ libro confiteri non erubuit: Paulus Burgensis in quadam sua *Additione ad Postillas Liviani super cap. 13. Apocalyp.* benè longam, fatisque curiosam, & eruditam de sectæ Mahometis disputationem fecit, ubi citat, & laudat extremum quemdam Tractatum, de lege & doctrina Mahometis, qui incipit, *Quot sunt dies servi tui, Psalm. 118.* à F. Nicolao Prædicatoris ordinis compositum, is per diu fuerat in regionibus Orientis, multumque versatus est cum Doctoribus istius sectæ, quin etiam, ut eam subtilius & altius scrutari & nosse posset, & linguam & litteras didicit Arabicas. Et ut omnia illius doctrinæ arcana & secreta penetraret, frequenter cum nobilioribus ejus Magistris, ea de quibus ipse vel dubitabat, vel penitus cognoscere negabat, communicavit. Unde non modo perspectam habuit doctrinam Alcorani, verum etiam quemadmodum principes ejus interpretes & doctores intelligerent atque interpretarentur. Fuit autem liber hic, simul cum alio Joannis Cardinalis Turrecrem. Romæ typis mandatus, anno 1606, hic apud Typographiam Guil. elmi Faciotti, ille vero apud Aloisium Znaectum, Scripsit etiam B. Joannes Damascenus in libello, qui inscribitur, *Disceptatio Christiani & Saraceni*, S. Thom. *opusc. 3. contra Græcos, Armenos & Saracenos*, Cardinalis Nicolaus de Cusa, in tribus libris inscriptis, *Cribratio Alcorani*. Hieron. Savanarola in opusculo de *Triumpho Crucis lib. 4. c. 7.* Sumanas in *Institutionibus Catholicis cap. 39.* S. Antoninus in 2. parte *Chronicorum tit. 13. cap. 5.* de Mahomete Agarenorum legislatore fœditissimo, ubi plurima de secta Mahometana, & de ejus auctore scribit. Michael Thomasius in libello inscripto, *Brevis Christiana & Catholica fidei defensio, & Judæorum, Mahometanorum atque Hereticorum oppugnatio*. Guilielmus Toranus in *Fortalio fidei*, & alij quamplures, quorum meminit Cardinalis de S. Severina, in suo Rituali, in *Tractatu de Infidelium conversione procuranda.*

Ordo servandus in Alcorani confutatione.

Quia immensum esset contra singulos hujus sectæ errores disserere, & forte minus utile, ostendenda erit in primis à nobis solita brevitate, legis Alcorani iniquitas, & falsitas, sumptis argumentis ab ijs, quæ illa traduntur, permittuntur, docentur, ac scribuntur: quæ ferè omnia detestabilia, turpia & vana sunt, omni æquitate ac rectæ rationi adversantia: & ut nunc alia prætermittam (quæ milies sibi invicem pugnant, & in quibus summa est stultitia, vana que nugæ) pauca ex illis à nobis erunt attingenda, tribus partibus hanc totam disputationem comprehendendo. In prima reducemus Alcorani iniquitatem, & malitiam ad causam efficientem, ipsum scilicet auctorem: ostendendo non à DEO, sed ab homine turpissimo, & facinoroso legem Alcorani fuisse latam. Secundo ad finalem, ubi de fine tam ipsius legis, quam Authoris dicemus: ut clarius constet, illud celebre ac vulgare Phil. sophi dictum: Qualis unus quisque est, talem sibi finem præscribere. Tertio ad materiale, hoc est, ad ipsas res quas continet, docet, ac præcipit Alcoranus. Ac denique ad formalem, hoc est ad modum & formam, qua Alcoranus scriptus ac compositus est. In secunda vero parte ex opposito legis Evangelicæ præstantiam supra Alcoranum demonstrabimus, ex iisdem quatuor causarum capitibus, simulque aliquibus objectionibus satisfaciemus, in tertia tandem de modo adjuvandi Saracenos, & ratione agendi cum illis, ac de his, quæ prohibita sunt agentibus inter illos, Deo dante, disseremus.